

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

De Calamitatibus & ærumnis huius Vitæ. Cap. i.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

LIBER PRIMVS

SIVE

MEDITATIO MORTIS,

AB HVMANAE VITAE CALAMITATIBUS & ærumnis, fragilitate & breuitate: Vnde Calamitates, Morbi, Mors: Quid de iis sentiendum: Quomodo ingruente morte præparandus animus ad salutarem & fœlicem exitum: Quæ verissima ac firmissima Consolatio in terrore mortis: & , Quis optimus moriendi modus.

De Calamitatibus & Ærumnis huius Vitæ.

AGNÆ sunt & graues vite CAPVT I.
huius Calamitates & Ærũna.

Et qui intuetur in miserrimam
illam humana Natura condi-
tionem, in terrores & cruciatus
animi & corporis, in calamita-
tes & pericula, quibus totum
genus humanum affligitur &

meratur; non potest non animo toto cohorrescere. Vita
nanque hæc, si rectè inspiciatur, non est Vita, sed mera
Calamitas. O vtinam, inquit D. Hieronymus, si in ta-
lem possemus ascendere speculam, de qua vniuersam sub
pedibus nostris terram cerneremus: iam tibi ostenderem
totius orbis ruinas: gentes gentibus, regnis regna collisa:
alios torqueri, alios necari: alios absorberi fluctibus, alios
ad seruitutem trahi: hic nuptias, ibi plañctum: alios
B 2 nasci,

Hieron. in
Epitaphio
Nepotia.

naſci, iſtos mori: alios aſſuere delitiis, alios mendicare. Et conſtat nullum eſſe hominem, quantumvis fortunatum, quin humanos omnes caſus, qui in longam vitam incurſſere poſſunt, metuere oporteat: nempe, egeſtatem, infamiam, odium, luctus ſuorum, exilium, carceres, & ſimiles. Quibus connumeraſſanda ſunt, fulmina, terra concuſſiones, maris exundationes, bella, latrocinia, homicidia, rapina, veneficia, variaq; morborum forma: in quibus permulti tam ſunt horrenſi & cruciabiles, ut ad ſolam mentionem homo expanſeſcat. Omnino oportet eum, qui homo eſt, omnia expectare: cuius enim accidere poteſt, cuiquam quod accidit. Præter hæc autē, aliàs etiam, Mors corpus in cinerem redactura, ſingulis momentis eſt expectanda: quæ nulli parcit ætati, ſexui vel ordini: quæ mille modis quotidie miſeros homines rapit.

Iam in iis, quæ nobis bona videntur, quantum admixtum eſt mali: quantum plus habent fellis quam mellis! Ingens eſt gaudium, poſteaquam homo natus eſt in mundo: at quam miſeranda eſt Natiuitas? quantis malis expoſita Infantia: quæ quid aliud eſt, quam ploratus perpetuus? Hinc expectatur effloſcens Adoleſcentia: at quot obnoxia eſt iniuriis & inſidiis? Quot curis diſtracta eſt Virilis ætas? quam calamitoſa Senectus? in quam velut in ſentinam deſluit, quicquid in corpore incommodorum poteſt excogitari. Recte proinde Solon cum Cræſo de humane Vitæ miſeriis diſputans, addidit: Hoc totum quod eſt homo, eſt Calamitas. Ad eundem modum & Seneca, ſi velis, inquit, credere altiùs veritatem intuentibus, Omnis vita ſupplicium eſt. In hoc profundum inquietumq; proiecti mare, alternis aſtibus reciprocum, & modo alienans nos ſubiectis incrementis, modo maioribus damnis deſerens, aſidueque iactans, nunquam ſtabili conſiſtimus loco: ſemper timemus in hoc tam procelloſo;

celloso, & in omnes tempestates exposito mari. nauigan-
 tibus nullus portus, nisi mortis. Quod diuina etiam Scri-
 ptura testatur, dicens: Homo natus de muliere breui Iob 14.
 viuens tempore, repletur multis miseriis. Qui quasi flos
 egreditur & conteritur, & fugit velut umbra: & nun-
 quam in eodem statu permanet. Ideo quam primum ho-
 mo in lucem editur, lachrymari incipit: futuras per om-
 nem vitam miseriis praesagiens atque deplorans. Hoc
 principio edimur: huic omnis sequentium annorum ordo
 consentit. Quam ob causam Thracas luctu lamentisq;
 nascentes excipere, exeuntes verò à vita gaudio gratu-
 lationibusq; prosequi solebant. Perpendebant nanque,
 quantas puero hunc mundum ingresso perpeti necesse es-
 set calamitates: à quibus vita functus liber existeret.

Ad haec incommoda accedit, quod merito optimum
 quæque mouere debet: videlicet, quòd haec vita perpe-
 tuis obnoxia sit peccandi periculis. Etenim cum auaritia
 nobis, cum impudicitia, cum ira, cum ambitione congres-
 sio est: cum carnalibus vitiis, cum illecebris secularibus,
 assidua & iugis & molesta est lucta. Obsessa mens homi-
 nis, & undique diaboli infestatione vallata, vix occur-
 rit singulis, vix resistit. Hic enim tanquam leo rugiens
 circuit, querens quem deuoret: & anima nostra laqueos
 ponit, nunc quidem aperte & violenter, nunc occulte &
 fraudulentè, semper autem malitiosè & crudeliter nos
 impugnans & persequens. Et Caro domesticus nobis ho-
 stis est, semper aduersus Spiritum concupiscens: quem
 nec fugere possumus nec fugare: circumferre illum neces-
 se est, quoniam alligatus est nobis. Itaq; quò diutius quis
 in hac vita fuerit, tantò magis oneratur sarcina peccato-
 rum: nullus enim dies sine nostro peccato praeterit. Pro-
 pterea exclamat Apostolus Paulus, Infelix ego homo,
 quis me liberabit de corpore mortis huius?

Cyprianus
 Serm de
 Mortalitate.

1. Pet. 5.
 Bernard. ser.
 3. de 7. pani-
 bus.

Gal. 5.

Ambros. de
 Bono mor-
 tis. cap. 2.

Rom. 7.